

ความรู้เกี่ยวกับศาสนาคริสต์

นางโชติรส โสมภีร์
นักวิชาการวัฒนธรรมชำนาญการ

ประวัติความเป็นมาของศาสนาคริสต์

ศาสนาคริสต์ มีจุดเริ่มต้นที่พระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่ง เชื่อว่ามีพระเจ้าเพียงแท้แต่พระองค์เดียว ทรงเป็นผู้สร้างโลก จักรวาล สรรพสัตว์ สรรพสิ่งทั้งปวง และมนุษย์เป็นผู้สูงสุดของสิ่งทรงสร้าง คือ เป็นพระฉายาของพระเจ้า ประกอบด้วยความรัก ความดี มีเมตตาธรรมในจิตสำนึกแห่งจิตวิญญาณศาสนาคริสต์ เป็นศาสนาแห่งสัมพันธภาพระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ ตั้งแต่มนุษย์คู่แรกของโลกที่พระองค์ทรงสร้าง คือ อาดัมและเอวา พระองค์ทรงอำนวยพรและทรงประทานสิทธิอำนาจให้เป็นผู้ปกครองดูแลโลกนี้ขยายพงศ์พันธุ์ไปทั่วโลก มีลูกมีหลานสืบทอดกันมาจวบจนปัจจุบัน

ราว ๒, ๐๐๐ ปีก่อนคริสตกาล พระเจ้าทรงเรียกชายผู้หนึ่งมีนามว่า อับราฮัม เป็นผู้มีจิตใจศรัทธาในพระเจ้าให้ดำเนินชีวิตในทางชอบธรรมและดีงาม สัญญาว่าจะอวยพรแก่เขาให้เป็นบรรพชนของชนชาติใหญ่ อับราฮัมมีบุตรชื่อ อิชมาเอลและอิสอัค เชื้อสายทางอิสอัค มียาโคบ (อิสราเอล) เป็นบิดาของคน ๑๒ ตระกูล ต่อมา ทั้งหมดย้ายไปตั้งถิ่นฐานในประเทศอียิปต์จนมีพงศ์พันธุ์มากมายเป็นชาติเรียกว่า ชาวฮีบรู หรือ (ชาวฮิว) ขณะที่ชาวฮีบรูอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์รวมเวลากว่า ๔๐๐ ปี ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ใช้ให้ชนชาวฮีบรูทำงานเยี่ยงทาส ต่อมา พระเจ้าได้ทรงเรียกโมเสสให้เป็นผู้ปลดปล่อยชาวฮีบรูให้พ้นจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ พวกเขาได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานในดินแดนใหม่ เรียกว่า แผ่นดินคานาอัน (อิสราเอลในปัจจุบัน) ชาวฮีบรูตั้งรกรากในแผ่นดินใหม่ในฐานะประเทศอิสราเอล มีกษัตริย์องค์แรกชื่อ ซาอูล ต่อมา ดาวิด ซาโลมอน และเชื้อสายปกครองเรื่อยมา อิสราเอลเคยตกเป็นเชลยแก่อาณาจักรอัสซีเรีย (ก่อนคริสต์ศักราช ปี ๗๒๒) อาณาจักรบาบิโลน (ก่อนคริสต์ศักราช ปี ๕๘๖) อาณาจักรเปอร์เซีย อาณาจักรกรีก และอาณาจักรโรมัน เป็นลำดับมา

ชาวฮีบรูรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (พระเมสสิยาห์) โดยเชื่อว่า พระเจ้าจะประทานบุคลนั้นมาช่วยพวกเขาปลดแอกจากการครอบครองของพวกเขาศัตรู คือ พวกโรมันในขณะนั้น

จนกระทั่งเมื่อได้เวลาครบกำหนด (กาลาเทีย ๔: ๔) พระเจ้าได้ทรงเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เป็นพระเมสสิยาห์ เป็นองค์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์โลก คือ “พระเยซูคริสต์เจ้า” นั่นเอง

นิกายสำคัญในศาสนาคริสต์

นิกายโรมันคาทอลิก

นิกายโรมันคาทอลิกมีประวัติความเป็นมา ตั้งแต่เปโตรได้รับการสถาปนาจากพระเยซูให้เป็นผู้ดูแลพระศาสนจักร เราอาจกล่าวได้ว่า ท่านเป็นสันตะปาปาคนแรกที่ทุกคนต้องยอมรับนับถือและมีศรัทธาเชื่อฟังอย่างเดียว ในฐานะที่เป็น “ผู้ดูแลฝูงแกะ” ของ พระเจ้า ความคิดแบบนี้ได้สืบทอดกันต่อมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ พระสันตะปาปาจึงมีได้อยู่ในฐานะ นักบวชท่านนั้นแต่เป็นประมุข สูงสุดของศาสนจักร

ที่ทุกคนต้องปฏิบัติตามคำสั่ง นิกายโรมันคาทอลิกจึงเป็นนิกายที่มุ่งมั่น ให้สัตบุรุษมีศรัทธาและปฏิบัติตามพระศาสนจักร เพราะพระศาสนจักรเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแห่งสวรรค์ และเป็นองค์กรที่สามารถนำประชาชนไปสู่การบรรลุ เป้าหมายตามภาระกิจที่พระเจ้าได้มอบไว้ มนุษย์จะรอดพ้นจากทุกข์ และบาปกำเนิด (original sin) ที่สืบทอดมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ได้นั้น ต้องอาศัยคำสอนของพระเจ้าซึ่งปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ไบเบิล และอีกหนทางหนึ่งก็คือ การปฏิบัติตามศีลศักดิ์สิทธิ์ (Sacrament) อันเป็นสื่อสัมพันธ์ โดยองค์พระบุตรของพระเจ้า ได้มอบจิตของพระองค์ดำรงอยู่กับศาสนจักรนี้ โดยให้พระศาสนจักรเป็นเครื่องหมายและเครื่องมือสำหรับความรอดต่อไป และเป็นเครื่องหมายของอาณาจักรพระเจ้าซึ่งจะมาปรากฏอีกครั้งหนึ่งใน วาระสุดท้าย ศีลศักดิ์สิทธิ์ซึ่งปรากฏออกมา ในรูปของพิธีกรรมจึงเป็นเครื่องเตือนสติ และเป็นกำลังใจแก่ผู้ที่มีความเชื่อในพระเจ้า สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างถูกต้อง การรับศีลศักดิ์สิทธิ์และการศึกษาพระคัมภีร์จึงมีความเท่าเทียมกัน และเป็นคู่กันในชีวิตคริสต คาทอลิก ชาวคริสต์คาทอลิก จำเป็นต้องอ่านพระคัมภีร์ให้มาก และรับศีล ศักดิ์สิทธิ์ให้มากครั้งตามโอกาสอันควร ทั้งนี้เพื่อการปฏิรูปชีวิตให้ดีขึ้น

นิกายโปรเตสแตนต์

นิกายนี้มีกำเนิดมาจากความคิดเห็นที่แตกแยกกันในเรื่องความเชื่อและคริสตชน โดยเรียกพวกที่ไม่ใช่คาทอลิก หรือออร์ทอด็อกซ์ว่า “โปรเตสแตนต์” (Protestant) ซึ่งแปลว่า “ประท้วง” อาจารย์เสรี พงศ์พิศ (๒๕๓๑ : ๗๑-๗๔) ได้กล่าวถึงนิกายนี้ว่า เป็นกลุ่มที่แยกตัว ออกมาจากพระศาสนจักร คาทอลิก ประมาณศตวรรษที่ ๑๔-๑๕ โดยเริ่มจากกลุ่มใหญ่ที่มี การเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง กลุ่มเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อนิกายเล็กๆ ในภายหลัง กลุ่มที่เป็นตัวเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง กลุ่มเหล่านี้ มีอิทธิพลต่อนิกายเล็กๆ ในภายหลัง กลุ่มที่เป็น ตัวเคลื่อนไหวนี้มี ๓ กลุ่ม คือ นิกายลูเธอรัน (Lutheran) กลุ่มคริสตจักรฟื้นฟู (Reformed Christianity) และ นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ (Church of England)

เหตุแห่งความแตกแยกของคริสต์ศาสนา

สาเหตุที่ทำให้เกิดแตกแยกออกเป็นนิกายต่างๆ และแยกตัวออกจากศาสนาจักรโรมันคาทอลิกนั้นสรุปได้เป็น ๓ ประเด็น คือ

๑. สืบเนื่องมาจากการประพฤตินักบวชในสมัยนั้นที่ไม่เป็นไปตามคำสอนในคัมภีร์ไบเบิล และนิยมที่จะตีความหลักคำสอนไปตามใจชอบโดยไม่มีเหตุผล เป็นเหตุให้เกิดศาสนาพานิซย์ คำขायไบบุญ ไถ่บาป เก็บภาษีไร่นาจา ตลอดจนเรียไรเงินเข้าวัด นักบวชมีชีวิตอย่าง หรุหร่าพุ่มเฟือย ไม่ถือสันโดษ ศาสนจักรมีนโยบายผูกขาดความรู้ทางศาสนา และการสอนศาสนานั้นมีไว้ให้เฉพาะพวกนักบวชเท่านั้น

๒. ความเจริญในทางวิชาการมีมากขึ้น ประกอบกับมีการสร้างเครื่องพิมพ์และตั้งโรงพิมพ์ขึ้นมากมาย ทำให้มีการเผยแพร่ตำราต่างๆอย่างกว้างขวาง การสื่อสารต่างๆ จึงเป็นไปอย่างรวดเร็วพระคัมภีร์ไบเบิลได้ถูกแปลถ่ายทอด เป็นภาษาพื้นเมืองต่างๆ แม้แต่ชาวบ้านก็สามารถอ่านได้ ทำให้เกิดการเผยแพร่ความรู้ทางศาสนา ซึ่งแต่ก่อนมานั้นนักบวชทำหน้าที่ เป็นสื่อระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ทำให้มีความสำคัญมากต่อเมื่อมีคนสามารถอ่านคัมภีร์ได้แล้ว ความสำคัญของนักบวชลดน้อยลง ความรู้ความเข้าใจในศาสนา

ของประชาชนกลับมีมากขึ้น จนนักบวชไม่สามารถปิดบังความรู้ที่ได้อีกทั้งคนทั่วไปยังสามารถวิพากษ์วิจารณ์ตีความสำสอนในคัมภีร์ไบเบิลได้

๓. ความรู้สึกเป็นชาตินิยม (nationalism) มีมากขึ้นในสมัยนี้ แต่ละแคว้นต่างรวมตัวคนในชาติเดียวกัน ปลูกใจให้เกิดความรักชาติรักเผ่าพันธุ์ และพยายามแยกตัวออกเป็นอิสระจากศาสนจักรด้วยเหตุที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ จึงเกิดเป็นกลุ่มฟื้นฟูศาสนาในกลุ่มใหญ่ๆ ๓ กลุ่มคือ

๑. นิกายลูเธอรัน (Lutheran)

ผู้นำคนสำคัญ คือ มาร์ติน ลูเธอร์ (Martin Luther) มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. ๑๔๘๓-๑๕๔๖ เกิดที่แซกซอนนี (Saxony) ประเทศเยอรมัน ได้รับการศึกษาสูงจนจบปริญญาเอกและได้ศึกษาเทวศาสตร์ จากสถาบันต่างๆ จากนั้นได้เข้าสู่ชีวิตนักบวชและแสวงบุญที่กรุงโรม ทำให้เห็นสภาพต่างๆ ในศาสนจักร ต่อมาท่านได้ตีความพระคัมภีร์ไบเบิล และวิพากษ์วิจารณ์ปรัชญาศาสนาของยุคกลาง ความคิดเลยต่อเนืองมา วิจารย์พระศาสนจักรซึ่งในขณะนั้นมีการขายในบุญกันมาก ความคิดของมาร์ติน ลูเธอร์ได้รับการสนับสนุน พระศาสนจักรซึ่งในขณะนั้นมีการขายในบุญกันมาก ความคิดของมาร์ติน ลูเธอร์ได้รับการสนับสนุนจากมหาชน เยอรมันเป็นจำนวนมาก แล้วแพร่หลายออกไปทั่วยุโรป ทำให้พระสันตะปาปาไม่พอพระทัย มาร์ติน ลูเธอร์ รับหมายขับออกจากการเป็นสมาชิกของพระศาสนจักร (excommunication) ในปี ค.ศ. ๑๕๒๑ ตรงจุดนั้นได้นำไปสู่การแตกแยกเป็น นิกายใหม่ในเวลาต่อมา ชีวิตของลูเธอร์ในระยะนี้ต้องหลบภัยตลอดเวลา

แต่ก็ทำให้ท่านมีเวลาแปลพันธสัญญาใหม่เป็นภาษาเยอรมัน และได้เขียนเกี่ยวกับพิธีกรรมรวมทั้งศีลสิทธิ์เป็นภาษาเยอรมัน เพื่อให้ชาวบ้านและคนทั่วไปสามารถเข้าใจหลักคำสอนและพิธีกรรม ซึ่งแต่เดิมมาเขียนเป็นภาษาละติน จึงยากแก่การสื่อความหมาย ให้เข้าถึงได้ จึงรู้ได้เฉพาะปัญญาชน นักบวช และนักศาสนาเท่านั้น

ผลงานของลูเธอร์นี้ได้สร้างคุณประโยชน์แก่ผู้ที่ไม่รู้หนังสือ ละตินได้มีโอกาสเข้าใจแก่นแท้ของศาสนาได้ด้วยตนเอง ซึ่งตรงกับจุดประสงค์ของลูเธอร์ที่ต้องให้บุคคลสามารถรับผิดชอบ ในความเชื่อของตน โดยไม่ต้องอาศัยบุคคลที่ ๓ เช่น พระหรือนักบวช กฎเกณฑ์ต่างๆ ในศาสนาเป็นเพียงสิ่งเปลือกนอก ที่ไม่สำคัญเท่ากับการที่บุคคลนั้นได้เผชิญหน้าต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยตนเอง นิกายนี้จึงได้ตัดประเพณี พิธีกรรมตลอดจน ศีลศักดิ์สิทธิ์บางเรื่องออกไปเหลือแต่ศีลล้างบาปและศีลมหาสนิท และสนับสนุนให้บุคคล เอาใจใส่ต่อพระคัมภีร์ ซึ่งเชื่อว่าเป็นพระวจนะ ของพระเจ้า ที่ทำให้มนุษย์เข้าถึงความรอดส่วนบุคคลภายในโบสถ์ของโปรเตสแตนต์ จึงไม่มีรูปเคารพและศิลปกรรมที่ตกแต่งดั่งเช่น โบสถ์คาทอลิก บนแท่นบูชามีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้นที่เป็นสื่อกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า ส่วนอื่นๆ ที่นอกเหนือไปจากนี้ เป็นเพียงเปลือกนอกที่มาจากค้นหาของมนุษย์ และทำให้เราเกิดความยึดถือยึดติดใหม่สามารถเข้าถึงพระเจ้า ได้เพียงเปลือกนอกที่มาจากค้นหาของมนุษย์ และทำให้เราเกิดความยึดถือยึดติดไม่สามารถเข้าถึงพระเจ้าได้.....

การปกครองทางศาสนาของนิกายนี้แบ่งออกเป็นหมู่ (congregation) ซึ่งประกอบไปด้วยคริสตชนกลุ่มหนึ่งผู้อภิบาล (Pastor) หลายๆ หมู่รวมกันเป็นไซโนด (Synode) หลายไซโนดรวมเป็นกลุ่มไซโนด (General Synode) มีบิชอป (Bishop) เป็นผู้นำ นิกายนี้สมาชิกผู้นับถือส่วนมากอยู่ในประเทศเยอรมัน สหรัฐอเมริกา และกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวีย

๒. กลุ่มคริสตจักรฟื้นฟู (Reformed Christianity)

ผู้นำคนสำคัญที่มีความเคลื่อนไหวมากได้แก่ สวิงลี (Ulrich Zwingli) และคาลวิน (John Calvin)

๒.๑ อุลริช สวิงลี (Ulrich Zwingli) เกิดที่สวิสเซอร์แลนด์ มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ.1484-1531 ได้รับแนวความคิดจากลูเธอร์ และปรัชญามนุษยนิยม (Humanism) อุลริชไม่เห็นด้วยกับความคิดที่ว่าพิธีล้างบาป และพิธีสมโภชนิทาน เป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นเพียงความเชื่อภายนอกเท่านั้น หากแต่ความเชื่อในพระเจ้าอย่างแท้จริง เพราะพิธีล้างบาปก็คือการปฏิญาณตน และพิธีสมโภชนิทาน หรือมิสซาก็คือการระลึกถึงวันเลี้ยงมื่อสุดท้าย ของพระเยซูเท่านั้น พิธีเหล่านี้ ไม่ใช่พิธีที่มีความศักดิ์สิทธิ์ ในตัวของตัวเองดังที่เชื่อกันในสมัยนั้น จนทำให้คนส่วนมากละเลยที่จะศึกษาพระวจนะจากพระคัมภีร์และยึดติดที่ตัวพิธีกรรมมากกว่าจะปฏิบัติเข้าถึงทาง แห่งความรอดด้วยตนเอง เขาได้ปรับพิธีกรรมให้เรียบง่าย และเน้นที่แก่นแท้ของคำสอน เช่น งานเลี้ยงมื่อสุดท้าย

แทนที่จะเน้นว่าขนมปังและเลือดคือพระกายและพระโลหิตแต่จะเน้นที่คำสอนของพระเยซูที่ว่า “จงทำสิ่งนี้ เพื่อระลึกถึงฉัน” งานเลี้ยงอาหารค่ำจึงสำคัญในประเด็นที่เป็นพิธีเพื่อระลึกถึงพระเยซู และความตายที่พระเยซูได้ยอมให้เกิดขึ้นเพื่อการไถ่บาปให้แก่มนุษยชาติ ถ้ามองกันตามรูปแบบของพุทธศาสนาก็คือ ความตายของพระเยซูเป็นการสอนให้มนุษย์ได้รู้จักความหมายของการให้ที่แท้จริง อันเป็นวิถีทางหนึ่งของการถอนความยึดถือในตัวตน

แนวคิดของสวิงลีแพร่หลายในสวิสเซอร์แลนด์ และได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมืองท้องถิ่น ทำให้แคว้นต่างๆ ในภูมิภาคแถบนี้ สามารถรวมตัวกันเป็นสหพันธ์โดยมีนิกายเป็นตัวเชื่อม

๒.๒ นิกายคาลวิน (Calvinism) ผู้ริเริ่มและบุกเบิกนิกายนี้ คือ จอห์น คาลวิน (John Calvin) หรือคาลแวง เป็นชาวฝรั่งเศส ได้รับการศึกษาที่มหาวิทยาลัยปารีส ต่อมาไดสนใจแนวคิดทางศาสนาของลูเธอร์และสวิงลี จึงได้รับคำสอนเหล่านั้นมาปรับปรุง และเริ่มสอนที่ฝรั่งเศสและสวิสคำสอนของเขาแพร่หลายเข้าไปถึงประเทศอังกฤษ ซึ่งเรียกว่า เปรสไบทีเรียน (Presbyterian)

คาลวินมีอิทธิพลมากในกรุงเจนีวา เขาถูกเชิญไปที่นั่นหลายครั้งจนกระทั่งได้อาศัย อยู่ที่เจนีวาจนสิ้นใจในปี ค.ศ. ๑๕๖๔ ผลงานที่สำคัญคือ หนังสือศาสนาที่ต่อมาได้กลายเป็น หลักเทวศาสตร์ของ โปรเตสแตนต์ ชื่อ “สถาบันทางศาสนาคริสต์”(The Institutes of the Christian Religion) แต่เดิมเขียนเป็นภาษาละตินแต่ถูกแปลเป็นภาษาฝรั่งเศสในเวลาต่อมา และถูกพิมพ์ถึง ๔ ครั้ง

ในช่วงที่คาลวิน มีชีวิตอยู่ หนังสือเล่มนี้ช่วยให้เราสามารถเข้าใจศรัทธาของชาวคริสต์ คำสอนของ นักบุญอ็อกสติน (St. Augustin) อีกทั้งทำให้เราเข้าใจอำนาจของพระเจ้า เข้าใจในเรื่องบาปกำเนิด และชะตาที่ถูกลิขิตโดยพระเจ้า นอกจากนี้คาลวินได้ก่อตั้งมหาวิทยาลัย เจนีวา และทำให้กรุงเจนี

วา เป็นศูนย์นัดพบของชาวโปรเตสแตนต์ทั่วยุโรป เราอาจกล่าวได้ว่า แนวคิดของคาลวินมีอิทธิพลต่อกลุ่มฟื้นฟู คริสตศาสนา มาก เช่น พวกเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ (Church of England) หรือแองกลิคัน (Anglicanism) พวกเพรสไบทีเรียน (presbyterian) พวกแบติสต์ (Baptist) และโปรเตสแตนต์กลุ่มอื่นๆ เป็นต้น

๓. นิกายเชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ (Church of England)

หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “แองกลิคัน” (Anglicanism) มีกำเนิดในประเทศอังกฤษ โดยมีสาเหตุมาจากพระเจ้าเฮนรี่ที่ 8 ต้องการให้พระสันตะปาปา จึงไม่พอพระทัยประกาศตั้งนิกายใหม่ที่เรียกว่า เชิร์ช ออฟ อิงแลนด์ (Church of England) ไม่ขึ้นต่อกรุงโรม และทรงแต่งตั้งโทมัส แครนเมอร์ (Thomas Cranmer) เป็นอาร์คบิชอป (Archbishop) แห่งแคนเทอเบอรี (Canterbury) ในปี ค.ศ. 1533

นอกจากนี้หลักคำสอนของลูเธอร์และคาลวิน ได้รับความนิยมนอย่างมากในอังกฤษ และต้องการตัดส่วนเปลือกของศาสนาออกไปให้เหลือแต่แก่นแท้ของศาสนาล้วนๆ เช่น การตัดพิธีกรรมบางอย่างที่เกิดจำเป็น การอนุญาตให้ทุกคนอ้างพระคัมภีร์ได้

อย่างไรก็ตามแม้ว่าคริสตจักรอังกฤษได้แยกตัวออกจากกรุงโรมอย่างเด็ดขาดแล้ว แต่พิธีกรรมความเชื่อการบริหารงานต่างๆ ยังคงคล้ายกับคาทอลิกกรุงโรม

นิกายต่างๆ ในโปรเตสแตนต์

กลุ่มฟื้นฟูศาสนาตามที่กล่าวมาในตอนต้นนี้ทั้ง ๓ กลุ่ม ได้ทำให้เกิดนิกายเล็กๆ ต่อมาอีกมากมายซึ่งล้วนแต่รับโครงสร้างของ โปรเตสแตนต์ในที่นี่จะกล่าวถึงบางกลุ่มและบางนิกายเท่านั้น คือ

๑. นิกายเพรสไบทีเรียน (Presbyterian) เป็นกลุ่มที่ต้องการจัดระบบการปกครองของพระเจ้าให้เป็นระเบียบแบบแผน และให้คงที่ตามหลักของลูเธอร์โดยมีบิชอปเป็นประธาน ความเชื่อของนิกายนี้มุ่งเน้นศรัทธา เพราะถือว่าพระของพระเจ้าสามารถ ปลดเปลื้องทุกข์ของมนุษย์ได้ ไม่ใช่พระ เป็นเพียงผู้ทำพิธีกรรมเท่านั้น นิกายนี้มีผู้นับถือทั่วโลก คนไทยส่วนมากรู้จักนิกายนี้ดีโดยเฉพาะ ในยุครัตนโกสินทร์ตอนต้น ผู้สอนศาสนาของนิกายนี้ได้ตั้งโบสถ์และโรงเรียนซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี คือ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน และมี ส่วนเป็นอย่างมากในการตั้งโรงพยาบาล ศาสนาทูต บางท่านได้รับหน้าที่ถวายความรู้ทางภาษาอังกฤษและวิทยาศาสตร์แก่ พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้า เจ้าอยู่หัว ในรัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

๒. นิกายเมธอดิสต์ (methodism) เกิดขึ้นโดยจอห์น เวสลีย์ (John Wesley : ค.ศ. ๑๗๐๓-๑๗๙๑) เป็นชาวอังกฤษที่มี จุดประสงค์ต้องการให้ผู้นับถือพระเจ้ามีอิสรภาพมากขึ้น สามารถปฏิบัติศาสนาไปตามหลักของเหตุผลให้เหมาะแก่ชีวิตของตน และเหตุผลที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ ต้องการรวมพวกโปรเตสแตนต์ที่แตกแยกไปเป็นนิกายต่างๆ ให้อยู่ในแบบเดียวกัน สมาชิกของนิกาย นี้มีทั่วโลกแต่ส่วนมากอยู่ในยุโรปและอเมริกา

๓. นิกายเซเวนเดย์ แอดเวนติสต์ (Seven Day Adventists) เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดของกลุ่มแอดเวนติสต์ นิกายนี้เน้นวันสุดท้ายของโลก และการเสด็จมาของพระคริสต์ในวันพิพากษาโลกเพื่อทำลายล้างคนชั่วและทำให้โลกนี้บริสุทธิ์อีกครั้ง สมาชิกผู้นับถือมีทั่วโลกโดยเฉพาะในประเทศไทยนั้น นิกายนี้ได้

ส่งศาสนทูตเข้ามาเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๘๑๘ ศาสนทูตหลายท่าน มีส่วนสร้างความเจริญให้แก่ประเทศไทย เช่น ตั้งโรงเรียน ตั้งสุศาลา และโรงพยาบาล โรงพยาบาลซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี คือโรงพยาบาลมิชชันที่สะพานขาว เมื่อเงินพยาบาลเจริญก้าวหน้ามากถึงต้องขยายโรงพยาบาลและเปิดโรงเรียนพยาบาล เพื่อให้ความรู้ทางด้านผดุงครรภ์แก่ นักเรียนพยาบาลเจริญรุดหน้าตราบเท่าทุกวันนี้

๔. นิกายควอเกอร์ (Quaker) หรือสมาคมมิตรภาพ (Society of Friends) เป็นนิกายที่เกิดในอังกฤษโดย ยอร์ช ฟอกซ์ (George Fox : ๑๖๒๔-๑๖๙๑) แต่แพร่หลายในอเมริกาโดยวิลเลียม เพน (William Penn : 1644-1718) โดยเฉพาะในรัฐ เพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) เป็นดินแดนแห่งแรกที่เพนได้มาตั้งรกรากและทำการเผยแผ่ศาสนา นิกายนี้ต้องการรื้อฟื้น ศาสนาคริสต์แบบดั้งเดิม จึงเป็นประสบการณ์ตรงในการเข้าถึงพระเจ้าโดยใช้แสงสว่างที่เกิดขึ้นภายใน (inner light) เพราะพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิตไม่ใช่เพียงแคตัวอักษรที่ปรากฏในพระคัมภีร์ ผู้เชื่อในพระเจ้าเท่านั้นที่จะได้รับการคัดเลือกจากพระองค์ให้ได้ รับพระวจนะจากพระองค์โดยตรง มนุษย์ทุกคนควรปฏิบัติต่อกันเป็นอย่างดีควรให้บริการและช่วยเหลือมนุษย์และสังคมในทุกๆ ด้าน รวมทั้งต่อต้านสงครามทุกรูปแบบ ปฏิเสธการที่ทาสและทำทารุณกรรมแก่เพื่อนมนุษย์

นิกายนี้ไม่เน้นเรื่องพิธีกรรมหรือศีลศักดิ์สิทธิ์ที่เน้นสัญลักษณ์ทางวัตถุ เพราะจะทำให้จิตใจของมนุษย์หันเหออกจากสมาธิตามธรรมชาติ การสวดมนต์อย่างเจียมๆ จะช่วยให้มนุษย์ได้รับแสงสว่างภายในได้ดี

๕. นิกายพยานพระยะโฮวา (Jehovah's Witnesses) นิกายนี้เกิดจากการรวมกลุ่มของพวกโปรเตสแตนต์ ที่ต้องการปฏิรูปคำสอนให้เป็นไปในแบบเดิม โดยเฉพาะแบบอบ่างในการนมัสการพระเจ้า คือ พระยะโฮวา ทั้งนี้เพราะพวกโปรเตสแตนต์ ส่วนมากได้แตกกลุ่มออกไปเป็นหลายพวกเพราะความสับสนในคำสอน และความไม่ชัดเจนของหลักคำสอน ชาร์ล รัสเซลล์ (Charles Russell) ซึ่งเป็นชาวอเมริกัน ได้ริเริ่มตั้งนิกายนี้ขึ้นมาโดยเริ่มแรกมีการรวมกลุ่มกันที่มลรัฐเพนซิลเวเนีย และขยายตัวออกไปทั่ว มีผู้สนใจกันมาโดยเฉพาะชนชั้นกรรมกรและคนชั้นกลาง ถึงกับมีการตั้งสมาคมเผยแผ่ลัทธิที่เรียกว่า “หอสังเกตการณ์” (Watch Tower) และมีการพิมพ์หนังสือออกเผยแผ่ได้รับความนิยมนับอย่างมา

๖. นิกายมอร์มอน (Mormonism) หรือศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลัทธิชนยุคสุดท้าย (The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints) ผู้ก่อตั้งคือ โจเซฟ สมิธ (Joseph Smith) ผู้เติบโตท่ามกลางบรรยากาศทางศาสนา แบบกลุ่มฟื้นฟูชีวิต (Revivalists) ในนิวยอร์ก (New York) หลักคำสอนของศาสนาเหมือนคำสอนทั่วไปของศาสนาคริสต์ เพียงแต่เพิ่มความเชื่อในคัมภีร์มอร์มอน (Book of Mormon) ซึ่งกันว่าเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับมาจากมอร์มอน และเชื่อกันว่า คัมภีร์นี้เป็นพระวจนะของพระเจ้าเดิมจารึกในภาษาโบราณ แต่แปลความหมายโดยโจเซฟ สมิธ ออกพิมพ์เมื่อ ค.ศ. ๑๘๓๐ เนื้อหาบางส่วน ในคัมภีร์ ได้กล่าวถึงประวัติศาสตร์อเมริกาที่มีผู้อพยพในยุคแรกๆ เป็นกลุ่มชนที่มาจากปาเลสไตน์ เชื่อกันว่าเป็นบรรพบุรุษ ของพวกอเมริกันอินเดีย ความเชื่อตรงจุดนี้อาจแตกต่างจากนักประวัติศาสตร์ทั่วไป สมิธได้รับการยกย่องจากพวกมอร์มอน ให้เป็นประกาศุญช์ใหม่ของนิกาย และสานุศิษย์ได้ช่วยกันสร้างวิหารขึ้นมาเป็นครั้งแรกในนิวยอร์กนิกายมอร์มอนแพร่หลายมากในนิวยอร์กและ

รัฐอื่นๆ เช่น โอไฮโอ (Ohio) มิสซูรี (Missouri) อิลลินอยส์ (Illinois) และยูทาห์ (Utah) นิิกายนี้ส่งเสริมและเผยแพร่ทางด้านศาสนา และช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ทางด้านการศึกษาและสาธารณสุข

นิกายออร์ทอด็อกซ์

ความเป็นมาของนิกายนี้ สืบย้อนได้ถึงศตวรรษในคริสตศาสนา อันเป็นช่วงระยะเวลาที่จักรวรรดิโรมันถูกแบ่งแยกออกเป็นสองอาณาจักร คือ โรมันตะวันตกมีศูนย์กลางที่กรุงโรม (Rome) ใช้ภาษาละตินเป็นภาษากลาง ส่วนโรมันตะวันออกซึ่งนิกายเรียกกันว่า ไบแซนทีน (Byzantine) มีศูนย์กลางที่กรุงคอนสแตนติโนเปิล (Constantinople) มีสหมิตรที่เป็นแนวร่วมเดียวกัน คือ เมืองอเล็กซานเดรีย (Alexandria) อันติอ็อค (Antioch) และเยรูซาเล็ม (Jerusalem) ใช้ภาษากรีกเป็นภาษากลางสื่อสารทั่วไป อาณาจักรทั้งสองนี้มีการแข่งขันกันมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นด้านศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม และการเมืองแม้ว่าจะนับถือศาสนาคริสต์เหมือนกัน แต่มุมมองในด้านความเชื่อต่างกัน เช่น ฝ่ายนิกายออร์ทอด็อกซ์ไม่บังคับในเรื่องการถือศีลของนักบวช ไม่บังคับในเรื่องการอดอาหาร การไว้หนวดเครา ปฏิเสธการไถ่บาปของบาทหลวงคาทอลิกเพราะเห็นว่า ไม่จำเป็น การไม่ยอมรับในอำนาจของพระสันตะปาปาและการตีความเกี่ยวกับ พระตรีเอกภาพก็ต่างกัน พระสันตะปาปากรุงโรมจึงขับออกจากศาสนจักร กลุ่มออร์ทอด็อกซ์ได้ถือโอกาสประกาศตนเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกรุงโรม แล้วเรียกกลุ่มของตนว่า “ออร์ทอด็อกซ์” (Orthodox) ซึ่งมีความหมายว่า “หลักธรรมที่เที่ยงตรง” หรือ “หลักธรรมที่ถูกต้อง” ทั้งนี้เพราะพวกออร์ทอด็อกซ์เชื่อว่า หลักคำสอนที่พวกตนปฏิบัติอยู่นั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง มีเหตุผลไม่มุงาย พิธีกรรมความเชื่อต่างๆ ล้วนได้อิทธิพลจากกรีก อันเป็นแหล่งที่มรของความเชื่อที่ถูกต้องเป็นเหตุเป็นผล ศาสนจักรของโรมันตะวันออกเจริญรุ่งโรจน์อยู่นาน จนกระทั่งอาณาจักรโรมันตะวันตกล่มสลายตกเป็นของพวกอารยชนในระยะเวลาหนึ่ง อาณาจักรโรมันตะวันออกก็สูญเสียให้แก่พวกเตอร์ก (Turk) ในปี ค.ศ. ๑๔๕๓ นับแต่นั้นมาศาสนาอิสลามได้เข้าไปมีบทบาทแทน

แม้ว่ากรุงคอนสแตนติโนเปิลโดยทั่วไปเป็นของพวกเตอร์ก แต่ผู้ถือนิกายออร์ทอด็อกซ์ยังคงมีอยู่บ้าง ส่วนมากแพร่หลายในแถบ ยุโรปตะวันออกและรัสเซีย ทำให้เกิดนิกายออร์ทอด็อกซ์แบบสลาฟ (Slavic Orthodox) และนิกายออร์ทอด็อกซ์แบบรัสเซีย (Russia Orthodox) ซึ่งแต่เดิมมาทั้งหมดนี้เคยเป็นแบบนิกายกรีก ออร์ทอด็อกซ์ (Greek Orthodox) โดยเฉพาะที่รัสเซียนั้น ศาสนาเจริญ รุ่งเรืองมาก อาจเรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรโรมันแห่งที่สาม มีศูนย์กลางที่มอสโกว์ (Moscow) อย่างไรก็ตาม พอสิ้นสุดระบบการปกครอง แบบสมบูรณาญาสิทธิราช เข้าสู่การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ความรุ่งเรืองของศาสนาได้ลดลงไป แต่ยังไม่ถึงกับศูนย์สลาย เพราะเหตุ ว่าศาสนจักรยังสามารถพิมพ์คัมภีร์ไบเบิลเผยแพร่ได้และบางส่วนได้นำส่วนออกขายต่างประเทศ ประมาณกันว่าใน รัสเซียขณะนั้นมีผู้นับถือ ประมาณ 50 ล้านคน มีนักบวช 35,000 คน ข้อมูลนี้เป็นสถิติที่บันทึกไว้ในหนังสือ ศาสนาของโลก (The World's Great Religions) ของนิตยสารไลฟ์ (Life) ตีพิมพ์ปี ค.ศ. ๑๙๕๗ นับว่ามีจำนวนผู้นับถือศาสนานี้ไม่น้อยเลยสำหรับสมัยนั้น แต่สำหรับปัจจุบันนี้ เราไม่สามารถทราบจำนวนผู้นับถือศาสนานี้ได้อย่างแน่นอน เพราะเนื่องจากความแปรปรวนทางการเมือง

ปัจจุบันนี้ นิกายออร์ทอด็อกซ์มีอิสรภาพในด้านความเชื่อและการปกครองตนเอง โดยไม่ต้องขึ้นต่อสำนักวาติกันของโรม มีปาτριอาร์ค (Patriarch) เป็นประมุข แต่ก็มีออร์ทอด็อกซ์บางกลุ่มที่ยังขึ้นต่อสำนักวาติกันเรียกว่า ออร์ทอด็อกซ์คาธอลิก พวกนี้มีพิธีกรรมต่างๆ เป็นแบบตะวันออกแต่ระบบการปกครองอยู่ภายใต้การชี้นำของสำนักวาติกัน ประเทศที่นับถือนิกายออร์ทอด็อกซ์ส่วนมากเป็นพวกยุโรปตะวันออก เช่น โรมานีเย ฮังการี บูลาเรีย โปแลนด์ ยูโกสลาเวีย และรัฐเซีย ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม แม้นว่านิกายออร์ทอด็อกซ์โดยทั่วไป จะปฏิเสธระบบการปกครองและรูปแบบพิธีกรรมของศาสนจักรคาทอลิก แต่ก็ยังคงยอมรับในศีลศักดิ์สิทธิ์ทั้ง ๗ ข้อ เป็นหลักปฏิบัติในการดำเนินชีวิตตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย ทั้งๆ ที่ระเบียบปฏิบัตินั้นอาจแตกต่างกัน ในส่วนปลีกย่อย แต่ในด้านแก่นหรือเนื้อแท้ของพิธียังคงเป็นแบบเดียวกัน

ศาสนาและประวัติ

พระเยซู ศาสนาแห่งศาสนาคริสต์

ทูตสวรรค์ชื่อ **กาเบรียล** ได้ปรากฏองค์แก่มารีย์หญิงสาวพรหมจารีวัยบริสุทธิ์ หญิงสาวที่ได้หมั้นหมายไว้กับชายหนุ่มที่ชื่อโยเซฟ อาชีพช่างไม้แห่งบ้านนาซาเร็ธ โดยกล่าวว่า มารีย์จะตั้งครรภ์โดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (พระจิตเจ้า - Holy Spirit) เพื่อบุตรนั้นจะบริสุทธิ์และช่วยมนุษยโลกให้หลุดพ้นจากความผิดบาปที่แท้จริง เรื่องมหัศจรรย์นี้เป็นสิ่งที่ยากเกินกว่ามนุษยธรรมดาจะยอมรับได้ แต่มารีย์เชื่อฟังพระเจ้า เธอตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายให้นามบุตรนั้นว่า “ เยซู ” มีความหมายว่า “ พระผู้ช่วยให้รอด ” ในเวลาที่พระองค์บังเกิดนั้น มีทูตสวรรค์ปรากฏแก่คนเลี้ยงแกะให้ไปเฝ้าพระองค์ที่บ้านเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย จะพบพระกุมารพันผ้าอ้อมนอนในรางหญ้า และมีพวกนักปราชญ์ (โหราจารย์) มาเข้าเฝ้าพระกุมาร นำของบรรณาการมามอบถวายแด่พระองค์ด้วย (ซึ่งเรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์ ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือพระกิตติคุณ (พระวรสาร - The Gospels) ทั้ง ๔ เล่มคือ มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น)

วันที่ ๒๕ ธันวาคมมิได้ถูกบันทึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า เป็นวันประสูติของพระเยซูคริสต์ แต่ศาสนจักรได้ถือเอาวันนี้เป็นวันคริสตสมภพ หรือเรียกว่า “ **วันคริสตมาส** ” คริสตชนทั่วโลกได้จัดงานเฉลิมฉลอง เพื่อระลึกถึงการบังเกิดของพระองค์ทุก ๆ ปี

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงเจริญวัยพระชนมายุได้ ๑๒ พรรษา บิดามารดาของพระองค์ได้พาพระองค์ไปพระวิหาร เพื่อถวายตัวแด่พระเจ้าตามธรรมเนียม พระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถในความรู้เรื่องบทบัญญัติต่าง ๆ สามารถตอบโต้กับผู้นำศาสนาในยุคนั้นอย่างชาญฉลาด ครั้นมีพระชนมายุได้ ๓๐ พรรษา พระองค์เริ่มออกเทศนาสั่งสอนประชาชนให้หันจากการประพฤติในทางผิดบาป กลับใจใหม่ เข้าสู่หนทางแห่งความชอบธรรมและยุติธรรม พระองค์ทรงแสดงความรักต่อบุคคลผู้ประสบปัญหาชีวิต คนเจ็บคนป่วย พระองค์ทรงรักษาให้หาย เช่น คนตาบอด คนโรคเรื้อน คนเป็นง่อย คนหูหนวก หรือคนตาย ทรงทำให้เขากลับฟื้นคืนชีวิตอีกครั้ง พระองค์ทรงให้โอกาสแก่หญิงแพศยา หญิงโสเภณีกลับเนื้อกลับตัว ทรงสอนธรรมะ

ที่บริสุทธิ์ให้ผู้นำศาสนานั้นที่มีคำสอนกับวิถีชีวิตขัดแย้งกัน ได้สำนึกผิด กลับตัวกลับใจใหม่ ทรงมีฤทธิ์อำนาจห้ามลมห้ามพายุ ทรงเลี้ยงคน ๕, ๐๐๐ คนด้วยขนมปัง ๕ ก้อนกับปลา ๒ ตัว ทุกคนกินอิ่มและยังเหลืออีก ๑๒ กระบุงเต็ม

ตลอด ๓ ปีที่ทรงทำราชกิจในการเทศนาสั่งสอนประชาชน ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก แต่ด้วยการต่อต้านในคำสอนและราชกิจของพระองค์ บรรดาผู้นำศาสนานั้นได้จับพระองค์ไปเยียนตีทุกข์ทรมานพระองค์ และมอบให้ปีลาต เจ้าเมืองของโรมันตัดสินประหารชีวิต โดยการตรึงไว้ที่ไม้กางเขน ให้สิ้นพระชนม์ที่กางเขนนั้น พระองค์ประกาศการยกโทษให้มนุษย์ทุกคนหมดสิ้นแล้ว ภายหลังถูกฝังไว้ ๓ วัน ทรงฟื้นคืนพระชนม์อีกครั้ง ปรากฏองค์แก่สานุศิษย์และคนทั่วไปอีก ๔๐ วัน จึงเสด็จกลับสู่สวรรค์ ยังให้คำสัญญาไว้ว่า วันหนึ่งจะเสด็จกลับมารับผู้เชื่อและมีใจศรัทธาไปอยู่กับพระองค์ในแผ่นดินสวรรค์

นอกจากวันคริสตมาสแล้ว ยังมีวันสำคัญอีกวันหนึ่ง ที่คริสตชนได้เฉลิมฉลอง คือ “วันอีสเตอร์” หรือวันระลึกถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้าหลังจากสิ้นพระชนม์ไปสามวัน ถูกฝังไว้ในอุโมงค์ วันอีสเตอร์ จะไม่มีวันถูกกำหนดแน่นอน แต่จะนับตามปฏิทินของชาวิวในเทศกาลปัสกา ส่วนใหญ่จะตกอยู่ช่วงปลายเดือน มีนาคม ถึงต้นเดือน เมษายน ของทุกปี

หลักคำสอน

พื้นฐานข้อความเชื่อของศาสนาคริสต์มาจากศาสนาของประชาชนในสมัยนั้นคือ ศาสนายิว

๑. พระคริสตธรรมคัมภีร์ หรือพระคัมภีร์ (Holy Bible)

เป็นหลักคำสอนหรือคู่มือในการดำเนินชีวิตของคริสตชน เชื่อว่า พระเจ้าทรงดลใจให้ผู้ประกาศพระวจนะของพระองค์ โดยบุคคลหลากหลาย ต่างยุค ต่างสมัย ต่างอาชีพ ตั้งแต่ กษัตริย์, ธรรมอาจารย์, บุโรหิต, สานุศิษย์, ชาวประมง และสามัญชนผู้มีใจศรัทธา ได้เขียนขึ้น พระคัมภีร์มีสองภาค แบ่งเป็นภาคพันธสัญญาเดิม (Old Testament) และภาคพันธสัญญาใหม่ (New Testament) โดยภาคพันธสัญญาเดิมจะกล่าวถึงประวัติศาสตร์การสร้างโลก และกำเนิดมนุษยชาติ การกระจายของพงศ์พันธุ์มนุษย์ ประวัติศาสตร์ชนชาติยิว (ยูดา) บทนิพนธ์ บทเพลง สรรเสริญนมัสการพระเจ้า และหลักคำสอน คำพยากรณ์แห่งอนาคตของประชาชาติ ส่วนพระคัมภีร์ใหม่จะกล่าวถึงประวัติและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ การกำเนิดและการขยายงานคริสตจักร โดยการเผยแผ่ หลักคำสอนในการดำเนินชีวิตประจำวันของผู้ศรัทธาในพระองค์ ตลอดคำสัญญาแห่งอนาคต

๒. หลักคำสอนในชีวิตประจำวัน ที่มาจากพระคัมภีร์เดิม (ภาคพันธสัญญาเดิม)

พระคัมภีร์เดิม กล่าวสอนเรื่อง **บัญญัติ ๑๐ ประการ** (หนังสืออพยพ ๒๐: ๑-๑๗) เพื่อการปฏิบัติของมนุษย์ที่พึงมีต่อพระเจ้า และมนุษย์ต่อมนุษย์ด้วยกันเอง เพื่อความผาสุกของชีวิตเมื่อปฏิบัติตามหลักคำสอน

พระเจ้าตรัสถ้อยคำที่สั่งต่อไปนี่ว่า **เราคือพระยาห์เวห์ (หรือพระเยโฮวาห์) พระเจ้า ของท่าน** เป็นผู้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ให้พ้นจากการเป็นทาส

๑. ท่านต้องไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา

๒. ท่านต้องไม่ทำรูปปฏิมา (รูปเคารพ) สำหรับตน ไม่ว่าจะเป็กรูปสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ห้องฟ้า เบื้องบน หรือซึ่งอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งอยู่ในน้ำใต้แผ่นดินท่านต้องไม่กราบไหว้รูปปฏิมา (รูปเคารพ) หรือนมัสการรูปเหล่านั้น เพราะเราคือ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เราแสดงความรักมั่นคงต่อผู้ที่รักเราและปฏิบัติตามบทบัญญัติของเราจนถึงพันชั่วอายุคน

๓. ท่านต้องไม่กล่าวพระนามพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างไม่เหมาะสม เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ทรงละเว้นโทษผู้ที่กล่าวพระนามของพระองค์อย่างไม่เหมาะสม

๔. จงระลึกถึงวันสะบาโตว่าเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ท่านจะต้องออกแรงทำงานทั้งหมดในหกวัน แต่วันที่เจ็ดเป็นวันพักผ่อนที่ถวายแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นท่านต้องไม่ทำงานใด ๆ ไม่ว่าจะเป็กราน ท่าน บุตรชาย บุตรสาว บ่าวไพร่ ชาย หญิง สัตว์ใช้งานหรือคนต่างถิ่นที่อาศัยอยู่กับท่าน เพราะในหกวันพระยาห์เวห์ทรงสร้างฟ้า แผ่นดินทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านี้ แต่ในวันที่เจ็ด พระองค์ทรงพักผ่อน เพราะฉะนั้นพระยาห์เวห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงทำให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์

๕. จงนับถือบิดามารดา เพื่อจะได้มีอายุยืนอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่าน

๖. อย่าฆ่าคน

๗. อย่าล่วงประเวณี

๘. อย่าลักขโมย

๙. อย่าเป็นพยานเท็จให้ร้ายเพื่อนบ้าน

๑๐. อย่าโลภ มักได้บ้านเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภมักได้ภรรยาของเพื่อนบ้านหรือบ่าวไพร่ชายหญิง โคน ลา หรือทรัพย์สินใด ๆ ที่เป็นของเพื่อนบ้าน

๓. ศาสนาคริสต์มีรากฐานความเชื่อเรื่อง “ **พระเจ้า**” ที่มีความสัมพันธ์แบบตรีเอกานุภาพ คือ **พระบิดา** (The Father : พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลก) **พระบุตร** (The Son : พระเยซูคริสต์มาโล่บาปมนุษย์) และ **พระวิญญาณบริสุทธิ์**(The Holy Spirit : พระจิตเจ้า สถิตในจิตวิญญาณของผู้เชื่อศรัทธาทุกคน) เป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน (จากสังคายนา Nicea ค.ศ. ๓๒๕)

๔ . **หลักคำสอนที่มาจากองค์พระเยซูคริสต์** พระองค์มาใช้เพื่อทำลายบทบัญญัติหรือคำสอนดั้งเดิม แต่พระองค์มาเพื่อทำให้บท บัญญัตินั้นสมบูรณ์โดยได้สอนถึง

๑) **บัญญัติแห่งความรัก** (มธ. ๒๒: ๓๗- ๓๙, ยน. ๓: ๑๖)

“ ท่านจะต้องรักองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านสุดจิตใจ สุดวิญญาณ สุดสติปัญญาของท่าน นี่คือบทบัญญัติเอกและเป็นบทบัญญัติแรก “ บทบัญญัติประการที่สองก็เช่นเดียวกันคือ ท่านต้องรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเองธรรมบัญญัติและคำสอนของบรรดาผู้ประกาศ (ผู้เผยพระวจนะ) ก็ขึ้นอยู่กับบัญญัติสองประการนี้”

“ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์”

๒) ความสุขแท้จริง (มธ. ๕: ๑- ๑๒)

พระเยซูเจ้าทอดพระเนตรเห็นประชาชนมากมายจึงเสด็จขึ้นบนภูเขา เมื่อประทับแล้ว บรรดาศิษย์เข้ามาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์ทรงเริ่มตรัสสอนว่า

- ผู้มีใจยากจน ย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา
- ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้า ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการปลอบโยน
- ผู้ที่มีใจอ่อนโยน ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับแผ่นดินเป็นมรดก
- ผู้หิวกระหายความชอบธรรม ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะอิ่ม
- ผู้มีใจเมตตา ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับพระเมตตา
- ผู้มีใจบริสุทธิ์ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า
- ผู้สร้างสันติ ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้า
- ผู้ถูกเบียดเบียนข่มเหงเพราะความชอบธรรมย่อมเป็นสุข เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา
- ท่านทั้งหลายย่อมเป็นสุขเมื่อถูกดูหมิ่น ข่มเหงและใส่ร้ายต่าง ๆ นานาเพราะเรา จงชื่นชม

ยินดีเถิด เพราะบำเหน็จรางวัลของท่านในสวรรค์นั้นยิ่งใหญ่ยิ่งใหญ่นัก เขาได้เบียดเบียนบรรดาผู้ประกาศที่อยู่ก่อนท่านดังนี้ด้วยเช่นเดียวกัน

การปฏิบัติตน

การนำหลักคริสตธรรมไปประยุกต์สู่ชีวิตจริง

ศาสตราจารย์กีรติ บุญเจือ ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการนำเราหลักคริสตธรรมไปศึกษา วิเคราะห์ในชีวิตจริง ดังนี้

๑. เพื่อผลดีของเราเอง ให้สังเกตว่าในการเปิดเผยรหัสธรรมเกี่ยวกับพระตรีเอกภาพ นั้น พระเยซูทรงแสดงความปรารถนา อย่างแรงกล้า ให้เราได้มีส่วนรู้เห็นชีวิตเร้นลับ ภายในพระองค์ในส่วนที่เป็นพระเจ้า ทั้งนี้เพราะทรงเห็นว่าจะเป็น ประโยชน์ต่อตัว มนุษย์เองอย่างยิ่ง นักบุญหลายท่านได้ตรีกตรองเห็นคุณค่าล้ำลึกมาแล้วมากต่อมาก

ให้สังเกตและตรีกตรองพระดำรัสตอนหนึ่ง "หากผู้ใดรักเรา ก็จงปฏิบัติตาม คำสั่งสอน ของเรา พระบิดาจะทรงรักเขาและเรา (ทั้งสามบุคคล) จะมาหาเขาเพื่อ ประทับอยู่ในตัวเขา" (ยอห์น ๑๔.๒๕) จงตรีกตรองดูว่ามนุษย์ผู้นั้นจะมีศักดิ์ศรี สูงส่งเพียงไร มีโชคดีมหาศาลสักแค่ไหน ได้มีผู้บรรลุละและประสบความอímอกอímใจในพระสัญญานี้มากต่อมากแล้ว ผู้ไม่เชื่อและไม่ปฏิบัติก็ไม่อาจจะรู้คุณค่า ไม่รู้คุณค่าก็ไม่อาจสนใจ มนุษย์เราก็มียู่แค่นี้แหละ

๒. สวรรค์เริ่มในโลกนี้แล้วชาวคริสต์คาทอลิกถือว่าผู้ไม่มีบาปหนัก มีพระหรรษาทานประจำใจตลอดเวลา พระหรรษาทานคือ สภาพของวิญญาณที่พอพระทัยพระเจ้า พระตรีเอกภาพประทับใจในใจของเขา เขาอาจจะไม่รู้สีกมากนักเพราะเขายังมีความรักเพียงเล็กน้อย หากเขาได้ฝึกฝนความรักให้ละเอียด

ละไม่มากขึ้น ก็เลสเบาบางลง การทำตามใจตัวเองน้อยลงตามลำดับ เขาจะรู้สึกการประทับของพระตรีเอกภาพ ในจิตใจเขามากขึ้น ๆ จนรู้สึกได้ชัดเจนเจ้าจะไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว เขาบรรลุสวรรค์แล้ว จะเป็นตายไม่สำคัญแล้วเพราะสวรรค์อยู่ในใจของเขาแล้ว โลกนี้โลกหน้าเป็นเรื่องเล็กสำหรับเขาเสียแล้ว

๓. ศาสนาคริสต์คือความสัมพันธ์กับพระเจ้าโดย ผู้ที่มีสวรรค์อยู่ในอกจะรู้สึกว่าตนติดต่อกับพระเจ้า โดยตรง ภายในจิตใจของตนเอง เขาจะรู้สึกมีพระบิดที่รักและห่วงใยลูกของพระองค์ภายในจิตใจของตน เขาจะส่งกระแส ความรู้สึกรัก รักดีถึงพระองค์โดยตรงภายในจิตใจของตน เขามั่นใจและวางใจว่าพระองค์ ทรงพร้อมที่จะรับกระแสความรู้สึก ของตนด้วย ความชื่นชม จิตใจของเขากลายเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ ความรู้สึกเป็น หนึ่งเดียวกับพระบิดานี้เอง ทำให้เขาต้องพลอย ห่วงใย ถึงมนุษย์ทุกคนในฐานะพี่น้องเขาจะ คอยสอดส่องดูแลและห่วงใยทุกคน ด้วยความบริสุทธิ์ใจและจริงใจโดย ไม่มีเบื้องหลังผลประโยชน์เป็นตัวนำ เขาจะผูกพันแน่นแฟ้นกับพระศาสนาจักร ในฐานะเป็นองค์กรที่พระบิดาทรงสร้างไว้เป็นสายสัมพันธ์ ระหว่างพี่น้องทุกคน ในมนุษยชาติ ไม่ว่าในอดีต ปัจจุบันหรืออนาคต เขาจะติดต่อกับสัมพันธ์กับ พระบุตรในสภาพบุตรมนุษย์ คือพระเยซู เขารู้สึกว่าพระเยซูถ่อมองค์ลงเป็นมนุษย์เหมือนเขา เพื่อทำตัวเป็นพี่ใหญ่ของเขาและของมนุษย์ทุกคน เขาจะรู้สึกสนิท สนมกับพระองค์แต่ก็เคารพยำเกรงพระองค์อย่างยิ่ง เตือนเนื้อร้อนใจอะไรเขาก็รู้ว่า พระองค์ทรงมีประสบการณ์ได้เหมือนเขาย่อม เข้าใจความรู้สึกและความต้องการของเขาได้อย่างละเอียดสุขุมยิ่งเขา จะรู้สึกว่าไม่มีใครอีกแล้วที่จะเข้าใจได้ดีเท่าพระองค์ แม้แต่ ตัวของเขาเองก็ตาม เขาจะมอบหมายชีวิตความเป็นอยู่ของเขาให้พระองค์จัดการตามพระประสงค์อย่างไม้อื่น และพระองค์ก็ จะ พาเขาสู่ความรัก ของพระบิดาตาม ที่ทรงสัญญาไว้

เขาจะรู้สึกการทำงานของพระจิตภายในจิตใจของเขา เขารู้สึกว่าเขาฉลาดอย่างไม่น่าเชื่อในการสื่อสารสัมพันธ์กับพระบิดา และพระบุตร เขาละเมียดละไมอย่างคาดไม่ถึงในการบริการพี่น้องเพื่อนมนุษย์ทุกรูปทุกนามอย่างเหมาะสมเป็นกรณี ๆ ไป ทุกคน ชื่นชมในตัวเขาแต่เขารู้สึกว่านั่นเป็นผลงานของพระจิตเจ้าที่ทำการในตัวเขาโดยใช้เขาเครื่องมือเพื่อพระภารกิจของพระองค์ เขาจะ คอยระวังตัวมิให้เป็นเครื่องมือที่แข็งทื่อหยาบกระด้างต่อพลังกระตุ้นอันแผ่วเบาของพระองค์ในจิตใจของเขา

๔. ร่างกายพลอยศักดิ์สิทธิ์ได้ด้วย เมื่อเรามีพระตรีเอกภาพในจิตใจของเราร่างกายของเราก็พลอยมีเกียรติได้เป็นที่ประทับน้อย ๆ ของพระเจ้าไปนักบุญเปาโลเตือนสติ คริสตชนรุ่นแรกว่า "ท่านไม่รู้หรือว่าร่างกายของท่านคือวิหารของพระจิตเจ้า พระองค์ประทับในตัวท่าน พระองค์มาจากพระเจ้า ตัวท่านไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อไปแล้ว เพราะพระเยซูทรงไถ่ถอนมาด้วยราคาแพง จงถวายเกียรติแด่พระเจ้าและรับเสด็จไว้ ในตัวท่านเถิด

ดังนั้นเราพึงใช้ร่างกายของเราและร่างกายของผู้อื่นในทางที่ถูกที่ควรเสมอ ให้รู้จักเกรงพระทัยพระตรีเอกภาพที่ประทับอยู่ ภายในไม่พึง ทำอะไรที่จะระคายพระทัยพระองค์เป็นอันขาด

๕. ถวายเกียรติแด่พระตรีเอกภาพโดยการพัฒนาตัวเองมนุษย์แต่ละคนเมื่อมีพระตรีเอกภาพประทับในดวงจิต ย่อมมีความสัมพันธ์เฉพาะกับพระองค์ เขาควรตระหนักได้ว่ามีความสำคัญเป็นเอกภาพหมายความว่าพระเจ้าทรงให้ความสำคัญแก่ ตัวเขาเป็นการเฉพาะตัวเขาจริง ๆ จะหาสิ่งใดหรือผู้ใดมาทดแทนไม่ได้อีกแล้ว เพราะคนอื่นใดเอกภพย่อมไม่ใช่ตัวเขา และพระตรี เอกภาพทรงเจาะจงประทับและ

ผูกพันกับตัวเขาโดยเฉพาะ เขามีความสำคัญโดยเฉพาะในเอกภพในสายพระเนตรของพระองค์ เหมือนแม่รักลูกคนสุดท้องของตนซึ่งจะเอาใครมาแทนไม่ได้

เมื่อตระหนักได้เช่นนี้ แต่ละคนพึงพัฒนาตนเองให้เอกลักษณ์เฉพาะตัวโดยเฉพาะ โดยอาศัยพระพรเฉพาะตัวที่พระเจ้า ประทานให้ โดยอาศัยทรัพยากรเท่าที่มากและสิ่งแวดล้อมเฉพาะที่ตนมี เพื่อพัฒนาตนเองขึ้นเป็นตัวของตัวเองโดยเฉพาะ มีความ เหมาะสมที่จะให้พระตรีเอกภาพทรงใช้งานในที่เฉพาะของตน อันจะหาใครอื่นมาทดแทนมิได้ เขาจะอยู่ในตำแหน่งแหล่งที่ใดนั้น ไม่สำคัญ ใครจะคิดว่าเขาเป็นใครนั้นไม่สำคัญ ความสำคัญที่แท้จริงอยู่ที่ว่าพระตรีเอกภาพทรงประทับอยู่กับเขาทรงวางเขาไว้ตรง นั้น ให้ทำหน้าที่นั้นและมีบทบาทอย่างนั้นและเขาน้อมรับทุกอย่างด้วยความรักภักดีต่อพระตรีเอกภาพในจิตใจของเขา เขาภูมิใจใน ตำแหน่งหน้าที่ของเขาที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนเพราะเป็นตำแหน่งหน้าที่และบทบาท ที่พระตรีเอกภาพทรงเตรียม ไว้แต่อดีตนับวันครเพื่อเขาโดยเฉพาะ

ด้วยความสำนึกอันบริสุทธิ์ผ่องแผ้วเช่นนี้ เขาจะพยายามรักษาหัวใจและกายของเขาให้บริสุทธิ์ผุดผ่องไว้เป็นที่ประทับของ พระตรีเอกภาพ เขาจะพยายามหลีกเลี่ยงอบายมุขทุกอย่าง เขาจะไม่ยอมทำบาป เขาจะหลีกเลี่ยงหนทางที่จะนำไปสู่ความบาป แต่เขา ก็รู้จักวางตัวมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับทุกคนไม่ทำแตกแยกในสังคมเขายินดีเสียสละ ยอมเสียเปรียบและยอมรับใช้ทุกคนเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้โดยรักษาความพอเหมาะพอดี มิให้เสียหายที่อันพึงมีต่อตัวเขาเองต่อครอบครัวของเขา ต่อประเทศชาติ และต่อพระศาสนา จักรอันเป็นสังคมที่พระเยซูเจ้าเองทรงทำหน้าที่เป็นประมุขที่มองไม่เห็น

๖. ถวายเกียรติแด่พระตรีเอกภาพโดยการเคารพบุคคลอื่น มนุษย์ทุกคนเป็นลูกของพระบิดาเดียวกัน บางคนเป็นสกลิต ของพระตรีเอกภาพแล้ว ส่วนคนที่เหลือ ทุกคนมีสิทธิและอยู่ในศักยภาพที่จะเป็นที่สกลิตของพระองค์เมื่อไรก็ได้ เราจึงควรเคารพ ทุกคน เห็นใจทุกคน พยายามเข้าใจทุกคน ช่วยเหลือทุกคนเท่าที่จะทำได้ อย่างน้อยก็ไม่ทำความยุติธรรมแก่ใครเลย ไม่โกรธหรือ ดูถูกเหยียดหยามใครเลย ไม่คิดเอาเปรียบใครเลยไม่มองใครเลยในแง่ร้าย เกลียดชังใครไม่ได้เลยเป็นอันขาด

๗. ความยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ได้ชื่อว่ามีมนุษย์แล้วไม่ว่าจะเป็นใคร มีฐานะเช่นไร ย่อมมีความยิ่งใหญ่เทียบเคียงพระบุตร เพราะพระบุตร ทรงลดองค์ลงเกิดเป็นมนุษย์ มีเนื้อหนังมังสาอย่างเรามนุษย์ เป็นเกียรติแก่มนุษย์ปานใดที่พระองค์มีเพียงแต่เสด็จ มาเยี่ยมมนุษย์ แต่ทรงเข้ามาเป็น สมาชิกคนหนึ่ง ในสังคมมนุษย์ทรงแทรกองค์เข้ามาร่วมสร้างประวัติศาสตร์กับมนุษย์ มนุษย์จะมี ความยิ่งใหญ่จริง ๆ ในเอกภพก็โดยร่วมสร้าง ประวัติศาสตร์กับพระองค์ อันจะเป็นประวัติศาสตร์ที่ดำรงอยู่ตลอดกาล นิรันดร ดังคำประกาศของสำนักวาติกันที่ ๒ ว่า "พระวจนะ...ได้ทรงแทรกแซงเข้ามาในประวัติศาสตร์โลกในสภาพของมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ ที่รับเอาประวัติศาสตร์เป็นส่วนองค์และสรุปประวัติศาสตร์โดยพระกิจการของพระองค์"

ศาสนสถานที่สำคัญ

คริสตจักร

คำว่า "คริสตจักร" ในภาษากรีกแปลว่า การชุมนุม หรือการประชุม ในพระคัมภีร์หมายถึง ชุมนุมพี่น้องคริสตชน ในคริสตจักรท้องถิ่น หรือคริสตชนทั้งหมดในทุกยุคทุกสมัย พระคัมภีร์ใหม่เปรียบคริสตจักรเหมือน พระกายของพระคริสต์ หรือครอบครัวของพระเจ้า หรือภรรยาเจ้าสาวของพระคริสต์ และยังเรียกคริสตจักรว่า เป็นพวกธรรมิกชน หรือพวกที่พระเจ้าทรง เรียกและ ทรงชำระให้บริสุทธิ์

ในที่นี้จะนำเสนอ บางส่วนให้ทราบคร่าว ๆ แต่เพียงเท่านั้น เนื่องจาก ในประเทศไทย เรามีคริสตจักรมากมายในไทยเป็นเหตุให้ยากแก่การรวบรวมข้อมูล มาทั้งหมด

คริสตจักรแบ็บติสต์หาดใหญ่	คริสตจักรน้ำพระทัย
คริสตจักรแม่น้ำโขง	คริสตจักรสะพานเหลือง
คริสตจักรประชาคม	คริสตจักรใจสมาน
คริสตจักรแจ้งกิตติคุณ	คริสตจักรความหวัง
คริสตจักรมหาพร สุขุมวิท	คริสตจักรร่มพระคุณ (แคลิฟอร์เนีย
คริสตจักรคิงชชะฤกษ์	สหรัฐอเมริกา)
คริสตจักรร่มเย็นธนบุรี	คริสตจักรไมตรีจิต
คริสตจักรเมืองหาดใหญ่	คริสตจักรธนบุรี
คริสตจักรฟาร์มสัมพันธ์กิจ	คริสตจักรตลาดพลู
คริสตจักรตรัง	คริสตจักรร่มเย็น
คริสตจักรอภิสุทธิสถาน	คริสตจักรลาดพร้าว
คริสตจักรพันธสัญญา	คริสตจักรสืบสัมพันธ์วงศ์
คริสตจักรธารพระกรกรุงเทพฯ	คริสตจักรเมืองหาดใหญ่
คริสตจักรปากเกร็ด	คริสตจักรไม้กางเขน
คริสตจักรห้วยขวาง แบ็บติสต์	คริสตจักรอันติโอเกีย ลาดพร้าว
คริสตจักรกลุ่ม CCMA	คริสตจักรสันติสุขในพระคริสต์
คริสตจักรสันติสุขในพระคริสต์	คริสตจักรศิโยนกรุงเทพ
คริสตจักรแห่งพระกิตติคุณในองค์พระ	คริสตจักรบางแค
เยซูคริสต์เจ้า	คริสตจักรที่ 1 เชียงใหม่
คริสตจักรพลับพลา	โบสถ์นิวไลฟ์

วันสำคัญทางศาสนาคริสต์

วันคริสต์มาส (Christmas)

ประวัติวันคริสต์มาส

คริสต์มาส คือการฉลองการบังเกิดของพระเยซูเจ้า เราเฉลิมฉลองกันในวันที่ ๒๕ ธันวาคม

คำว่า คริสต์มาส เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ Christmas ซึ่งมาจากภาษาอังกฤษโบราณว่า Christes Maesse ที่แปลว่า บูชามิสซาของพระคริสตเจ้า เพราะการร่วมพิธีมิสซา เป็นประเพณีสำคัญที่สุด ที่ชาวคริสต์ถือปฏิบัติกันในวันคริสต์มาส คำว่า Christes Maesse พบครั้งแรกในเอกสาร โบราณ เป็นภาษาอังกฤษ ในปี ค.ศ. ๑๐๓๘ และคำนี้ก็แปรเปลี่ยนมาเป็นคำว่า Christmas คำทักทายที่เราได้ฟังบ่อย ๆ ในเทศกาลนี้คือ Merry Christmas คำว่า Merry ในภาษาอังกฤษโบราณ แปลว่า สันติสุขและความสงบทางใจ เพราะฉะนั้น คำนี้จึงเป็นคำที่ใช้ช่วยพร คนอื่น ขอให้เขาได้รับสันติสุข และความสงบทางใจ เนื่องในโอกาสเทศกาลคริสต์มาส

ต้นคริสต์มาส

ในสมัยโบราณ "ต้นคริสต์มาส" หมายถึง ต้นไม้ในสวนสวรรค์ ซึ่งอาดัมและเอวาไปหยิบผลไม้มากิน และทำบาป ไม่เชื่อฟังพระเจ้า (ปฐมก.๓:๑-๖) ตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๑ ชาวคริสต์แสดงละครที่หน้าวัด ถึงความหมายของคริสต์มาส และเอาต้นไม้ต้นหนึ่งไว้ตรงกลาง เพื่อประดับฉาก แสดงถึงบาปกำเนิดของอาดัมและเอวา ต้นไม้ที่ใช้เป็นต้นสน เนื่องจากเป็นต้นไม้ ที่หาง่ายที่สุด ในประเทศ เหล่านั้น การแสดงละครคริสต์มาสแบบนี้ มีมาเป็นเวลาช้านานหลายร้อยปี จนถึงศตวรรษที่ ๑๕ พระสังฆราชหลายแห่งได้ห้ามแสดง เนื่องจากการแสดงนั้น กลายเป็นการเล่นเหมือนลิเก ล้อชาวบ้าน ผู้ปกครองบ้านเมือง และศาสนา ซึ่งไม่ตรงกับบรรยากาศของการฉลอง ชาวบ้านรู้สึกเสียดาย ที่ไม่มีโอกาสดูละครสนุกๆ แบบนั้นอีก จึงไปสนุกกันที่บ้านของตน โดยเอาต้นไม้มาไว้ที่บ้าน หลังจากนั้น ก็เริ่มมีการแขวนลูกแอปเปิ้ล ขนมและของขวัญอย่างที่เห็นอยู่ ทุกวันนี้

นอกจากนั้น ชาวเยอรมันยังมีประเพณีอีกอย่างหนึ่งคือ มีการจุดเทียนหลายเล่มเป็นรูปปิรามิด ไว้ตลอดคืนคริสต์มาส โดยมีดาวของดาววิดที่ยอดปิรามิด ซึ่งประเพณีที่จะแขวนของขวัญและขนม ก็ได้รวมกับประเพณีของชาวเยอรมันนี้ มาตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๖ โดยเอาเทียนมาไว้ที่ต้นไม้ เป็นรูปทรงปิรามิด นี้เป็นที่มาของประเพณีปัจจุบัน ที่มีการแขวนของขวัญ และไฟกระพริบไว้ที่ต้นคริสต์มาส และมีดาวของดาววิดไว้ที่ยอดยอด ประเพณีนี้ เป็นที่นิยมชมชอบของชาวตะวันตกอยู่มาก แม้ว่าประเพณีการตั้งต้นคริสต์มาส มีความเป็นมาดังกล่าว ชาวคริสต์ในสมัยนี้ ก็ยังนิยมทำกันอยู่ เพราะเห็นว่า มีความหมายถึงพระเยซูเจ้า ผู้เปรียบเสมือนต้นไม้แห่งชีวิต (ปฐมก.๒:๙) ที่เขียวสดเสมอในทุกฤดูกาล ซึ่งหมายถึง นิรันดรภาพของพระเยซูเจ้า และนอกจากนั้นยังหมายถึง ความสว่างของพระองค์ เสมือนแสงเทียนที่ส่องในความมืด ทั้งยัง

หมายถึง ความชื่นชมยินดี และความสามัคคี ที่พระเยซูเจ้าประทานให้ เพราะต้นไม้ นั้น เป็นจุดรวมของครอบครัวในเทศกาลนั้น

ซานตาคลอส

ซานตาคลอส เป็นจุดเด่นหรือสัญลักษณ์ ที่เด็กและผู้คนนิยมมากที่สุด ในเทศกาลคริสต์มาส แต่แท้ที่จริงแล้วซานตาคลอส แทบจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเทศกาลนี้เลย ชื่อซานตาคลอส มาจากชื่อนักบุญนิโคลาส ซึ่งเป็นนักบุญที่ชาวฮอลแลนด์นับถือ เป็นนักบุญองค์อุปถัมภ์ของเด็กๆ นักบุญองค์นี้ เป็นสังฆราชของไมรา (อยู่ในประเทศตุรกี ปัจจุบัน) มีชีวิตอยู่ราวศตวรรษที่ ๔ เมื่อชาวฮอลแลนด์กลุ่มหนึ่งอพยพไปอยู่ในสหรัฐ ก็ยังรักษาประเพณีนี้ไว้ คือ ฉลองนักบุญนิโคลาส ในวันที่ ๖ ธันวาคม ซึ่งหมายถึงนักบุญนี้จะมาเยี่ยมเด็กๆ และเอาของขวัญมาให้ เด็กอื่นๆ ที่ไม่ใช่ลูกหลานของชาวฮอลแลนด์ ที่อพยพมาก็รู้สึกอยากมีส่วนร่วมในประเพณีแบบนี้บ้าง เพื่อรับของขวัญ ประเพณีนี้ จึงเริ่มเป็นที่รู้จัก และแพร่หลายไปในอเมริกา โดยมีการเปลี่ยนแปลง บางอย่างคือ ชื่อนักบุญนิโคลาส ก็เปลี่ยนเป็นซานตาคลอส และแทนที่จะเป็นสังฆราช ซึ่งเป็นนักบุญ องค์นั้น ก็กลายเป็นชายแก่ที่อ้วน ใส่ชุดสีแดง อาศัยอยู่ที่ขั้วโลกเหนือ มีเลื่อนเป็นพาหนะมีกวาง เรนเดียร์ลาก และจะมาเยี่ยมเด็กทุกคนในโลกนี้ ในโอกาสคริสต์มาส โดยลงมาทางปล่องไฟ ของบ้าน เพื่อเอาของขวัญมาให้เด็กเหล่านั้น อันที่จริง ซานตาคลอสเป็นรูปแบบที่น่ารักเหมาะสำหรับเป็นนิยายให้เด็กๆ เชื่อ แต่อาจจะทำให้คนทั่วไปหันมาสนใจ ให้ความสำคัญในตัวนิยายนี้ แทนการบังเกิดของพระเยซูเจ้า ซึ่งเป็นจุดศูนย์กลางของเทศกาลคริสต์มาส

วันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving Day)

ในประเทศอเมริกา ทุกวันพฤหัสบดีที่ ๔ ของเดือนพฤศจิกายน จะเป็นวันขอบคุณพระเจ้าซึ่งชาวอเมริกันจะฉลองขอบคุณ สรรเสริญพระเจ้าที่อวยพระพรพวกเขาทั้งหลายให้มีความสุขทั้งกายและใจ ตลอดปีที่ผ่านมา และนับเป็นวันสำคัญสำหรับ ครอบครัวที่จะอยู่พร้อมหน้ากัน ทุกคนเพื่อรับประทาน อาหารเย็น รวมทั้งพูดคุยถึงสิ่งที่ ต้องการขอบคุณพระเจ้า

ตามความเป็นจริงแล้ว วันขอบคุณพระเจ้านี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์เลย แต่เป็นวันที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของ การอพยพตั้งถิ่นฐานครั้งแรก ในอเมริกาในปี ค.ศ. ๑๖๒๐ เริ่มจากชาวอังกฤษกลุ่มหนึ่งซึ่งเรียกตนเองว่า พิวริแทน (Puritans) นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ต้องการปรับเปลี่ยนรูปแบบ ศาสนาในประเทศอังกฤษซึ่งในยุคนั้นเป็นนิกาย เชิร์ชออฟอิงแลนด์ (Church of England) ให้เป็นไปตามความเชื่อเน้นความเรียบง่ายไม่หรูหรา ผลปรากฏว่าพวกพิวริแทน ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ จนในที่สุดได้ตัดสินใจ ตั้งศาสนจักรเป็นของตนเองเป็นเหตุให้เหล่าขุนนางอังกฤษไม่พอใจ และเริ่มทำร้าย ประทศประหารพวกพิวริแทนจนพวกเขาต้องหนีไปอยู่ ที่ประเทศฮอลแลนด์ซึ่งยังได้รับปัญหาอีกจากการถูกข่มเหงรังแก สืบเนื่องมาจากศาสนา นอกจากนี้พวกเขา ยังรู้สึกเสียใจที่ลูกหลานไม่พูดภาษาอังกฤษ แต่ไปพูดภาษาดัตช์แทน ทำให้พวกเขาคิด ย้ายถิ่นฐานอีกครั้ง ซึ่งคราวนี้พวกเขานึกถึงการ

ย้ายถิ่นฐานไปยังดินแดนที่ไม่มี ผู้ใดสามารถมายับยั้งหรือขัดขวางการนับถือ ศาสนาตามความเชื่อและความศรัทธาของพวกเขา จึงตัดสินใจเดินทางกลับประเทศอังกฤษ จากนั้นกลุ่มพิวริแทน พร้อมกับผู้โดยสาร อื่น ๆ ทั้งชายหญิงและเด็กจำนวน ๑๐๒ คน บนเรือ เมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower) ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่โลกใหม่และพวกพิวริแทน เริ่มเรียกตัวเองว่าพิลกริม (Pilgrims)เนื่องมาจากการท่องเที่ยวดินแดนแห่งเสรีภาพทางศาสนา

ระหว่างการเดินทางโดยเรือในเดือนกันยายนเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุดสำหรับการแล่นเรือข้ามมหาสมุทร อย่างไรก็ตามระหว่าง การเดินทางมีผู้เสียชีวิตเพียง ๑ คนเท่านั้น และมีทารกแรกเกิด ๑ คน ฉะนั้นจำนวนผู้โดยสารบนเรือยังคงมีจำนวนเท่าเดิม หลังจาก ใช้เวลาแล่นเรือประมาณ ๖๕ วัน เรือเมย์ฟลาวเวอร์ มาจอดเทียบท่าที่ พรอวินซ์ทาวน์ฮาร์เบอร์ (Provincetown Harbor) ซึ่งอยู่ในปลายแหลมเคพคอต (Cape Cod) มลรัฐแมซซาชูเซต

ผู้นำกลุ่มพิวริแทนทั้งหลายทราบว่า เพื่อการอยู่รอดในสังคมทุกๆ สังคมจำเป็นต้องมีกฎระเบียบสำหรับความประพฤติ อันเหมาะสม ดังนั้นผู้ชายประมาณ ๔๑ คนที่อยู่บนเรือเมย์ฟลาวเวอร์ ประชุมเลือกผู้ว่าการรัฐคนแรก (The first governor) และเซ็นสัญญาเมย์ฟลาวเวอร์ (The Mayflower Compact) ซึ่งเป็นข้อตกลงทางการซื้อแรกสำหรับการปกครอง ตนเองในประเทศอเมริกา หลังจากกลุ่มพิลกริม ได้ใช้ชีวิตบนเรือประมาณ ๑ เดือนและส่งผู้ชายกลุ่มเล็กกลุ่มหนึ่งออกไปสำรวจชายฝั่งอ่าวเคพคอต และเมืองพลีมัธ (Plymouth)

พวกผู้ชายได้พบท่าเรือแห่งหนึ่งซึ่งมีทรัพยากรสมบูรณ์มากเหมาะต่อการเพาะปลูกและการประมงจึงกลับไปเรือรายงานสิ่งที่ พวกเขาได้ค้นพบอีก ๒-๓ วัน ต่อมาพวกพิลกริมแล่นเรือเมย์ฟลาวเวอร์ข้ามอ่าวเคพคอตไปยังท่าเรือพลีมัธ และลงเรือเล็กมาเทียบที่ชายฝั่ง บนหินก้อนใหญ่ ก้อนหนึ่งในภายหลังหินก้อนนี้ได้รับการเรียกขานว่า หินพลีมัธ (Plymouth Rock) ซึ่งเป็นการเริ่มต้นการตั้งถิ่นฐาน ถาวรครั้งที่สองของชาวอังกฤษในอเมริกา

เมื่อเวลาผ่านไปเข้าสู่ฤดูหนาว (Winter) พวกพิลกริมต้องเผชิญกับการต่อสู้ภัยธรรมชาติ ซึ่งยากที่จะรับมือได้เนื่องจาก ไม่คุ้นเคยและไม่ได้รับการฝึกฝนทนกับความหนาวเย็น การใช้ชีวิตในป่าดงพงไพร อันเต็มไปด้วยโรคต่าง ๆ การทำงานหนัก ตลอดจนอาหารมีไม่เพียงพอ พวกเขาจึงได้รับความทุกข์ทรมานอย่างมากจนถูกคร่าชีวิตไปกว่าครึ่งหนึ่ง เมื่อสิ้นสุดฤดูหนาว จำนวนผู้รอดชีวิตเหลืออยู่แค่ ๕๐ คนเท่านั้น ในเช้าวันหนึ่งของฤดูใบไม้ผลิอันเป็นฤดูกาลถัดจากฤดูหนาว ชายชาวอินเดียนแดงคน หนึ่งเดินเข้ามาในหมู่บ้านเล็ก ๆ ของพลีมัธ และแนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการซึ่งในเวลาต่อมาเขาได้นำหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง ชื่อแมสซาชอยท์ (Massasoit) นำของกำนัลต่างๆ มามอบให้พวกพิลกริม และยังเสนอความช่วยเหลืออีกด้วยโดยสมาชิกในเผ่าของแมสซาชอยท์ได้สอนวิธีการล่าสัตว์ จับปลาและปลูกพืชให้กับพวกพิลกริม นอกจากนี้ยังสอนวิธีการใช้ปลา เป็นปุ๋ยสำหรับปลูกข้าวโพด (Corn) ฟักทอง (Pumpkins) และถั่ว (Beans)มีผลให้พวกพิลกริมสามารถเก็บเกี่ยว พืชผลได้อย่างดีมาก

ผู้ว่าการวิลเลียม แบริดฟอร์ด (William Bradford) เจริญรอยตามแบบแผนประเพณีเก่าแก่ที่เคยปฏิบัติกันมา ได้กำหนดวันเพื่อขอบคุณพระเจ้าในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. ๑๖๒๑ และยังได้ใช้โอกาสทางศาสนาสร้างสายสัมพันธ์ อันดีงามระหว่างพวกพิลกริม และเพื่อนบ้านชาวอินเดียนแดงเหล่านั้น ด้วยเหตุ

นี่ผู้ว่าการวิลเลียมจึงเชื่อเชิญหัวหน้าเผ่าอินเดียนแดง นายแมสซาซอยท์ และผู้กล้าของเขาให้มาร่วมงานสังสรรค์การเฉลิมฉลองวันขอบคุณพระเจ้านี้ ซึ่งพวกอินเดียนแดงรับคำเชิญ ด้วยความยินดี และส่งเนื้อกวางมาร่วมงานเลี้ยง ชายฉกรรจ์พิลกริมทั้งหลายจึงออกไปล่าสัตว์และกลับมาอยู่ที่พักพร้อมกับไก่งวง (Turkey) และสัตว์ป่าอื่นๆ ส่วนผู้หญิงเตรียมอาหารอร่อยๆ ซึ่งทำมาจากข้าวโพด ลูกแครนเบอร์รี่ (Cranberry) ผลสควอช (Squash) และฟักทอง

อาหารมื้อเย็นสำหรับขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกเสร็จเรียบร้อยและถูกนำมาเสิร์ฟนอกบ้านรวมทั้งกองไฟกองใหญ่ที่ก่อขึ้น เพื่อให้ผู้จัด (Hosts) และแขกผู้มาเยือน (Guests) รู้สึกอบอุ่นถึงแม้ว่าเป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงก็ตามรวมจำนวนของผู้มาร่วมงานเลี้ยงขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกประมาณ ๙๐ คน และการฉลองนี้ใช้เวลาจนถึง ๓ วัน ในวันแรกของงานเลี้ยง พวกอินเดียนแดงใช้เวลาหมดไปกับการกิน ส่วนวันที่สองและสามพวกเขาใช้เวลาต่อสู้แบบมวยปล้ำ วิ่งแข่ง ร้องเพลงและเต้นรำกับ คนหนุ่มสาวในอาณานิคมพลีมัธนับเป็นงานเลี้ยงที่ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง

ประเพณีการฉลองวันขอบคุณพระเจ้าของคนอเมริกันในยุคปัจจุบันมีที่มาจาก การฉลองวันขอบคุณพระเจ้าครั้งแรกดังกล่าว ดังนั้นอาหารหลักบนโต๊ะอาหารในวันนี้ซึ่งถือเป็นอาหารประจำเทศกาลขอบคุณพระเจ้าจะมีไก่งวงอบยัดไส้ (Roast turkey with stuffing) ผสมควอชขนมปังข้าวโพด (Corn bread) และซอสแครนเบอร์รี่ (Cranberry sauce) พายฟักทอง (Pumpkin pie) เช่นเดียวกับอาหารที่หาและเก็บเกี่ยวได้ ในยุคสมัยนั้น

ทุก ๆ ปีชาวอเมริกันประมาณห้าแสนคน จะเดินทางไปเยี่ยมชมเมืองพลีมัธซึ่งกลายเป็นเมืองนำสมัยที่ยกย่องเทิดทูนอดีตกาล ยุคแรกเริ่มของชาวอเมริกันที่นี่ นักท่องเที่ยวสามารถเยี่ยมชมเรือเมย์ฟลาวเวอร์สองได้ซึ่งเป็นเรือที่สร้างเลียนแบบ เรือเมย์ฟลาวเวอร์จริง เยี่ยมชมหินพลีมัธและใช้เวลาเดินชมหมู่บ้านจำลองของพวกพิลกริมในสมัยแรกเริ่ม ซึ่งจะได้เห็นการดำเนินชีวิตจริง ในยุคนั้น ชาวอเมริกันรุ่นใหม่รู้สึกภาคภูมิใจและทงในบรรพบุรุษที่มี ความกล้าหาญของพวกเขาเหล่านี้ซึ่งมีสิ่ง อำนวยความสะดวกน้อยมากถ้าเทียบกับมาตรฐานการ ดำเนินชีวิตในปัจจุบัน แต่พวกเขายังรู้สึกขอบคุณสำหรับสิ่งที่ได้รับอันมีคุณค่าอย่างยิ่งหาใดมาเปรียบได้นั้นก็คือ การเก็บเกี่ยวพืชผลที่ดีเสรีภาพในการดำเนินชีวิตและสักการะบูชาตามความเชื่อและปรารถนาของพวกเขาเอง

บรรณานุกรม

_____. กรมการศาสนา. เข้าถึงได้จาก : http://www.dra.go.th/ewtadmin/ewt/dra_buddha/main.php?filename=index_christ